

Arrest

nr. 164 657 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 mei 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat de asielprocédure nog lopende was op het moment van de indiening en dat verzoeker dus vrijgesteld is van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen. Dit is inderdaad correct. Echter, de advocaat meldt dat betrokkene desondanks een kopie van zijn nationale identiteitskaart wenst voort e leggen zodat er aan zijn identiteit of nationaliteit niet getwijfeld kan worden.

We stellen echter vast dat de voorgelegde kopie van de nationale identiteitskaart volgens de beëdigde vertaling op naam staat van: [A.O.], geboren op 10 maart 1973. Volgens de verklaringen afgelegd tijdens zijn asielprocédure heeft betrokkene nog twee broers in Iran, waarvan één [O.] noemt. Hierdoor is het niet meer duidelijk om wie het hier eigenlijk gaat. Ondanks het feit dat betrokkene is vrijgesteld van de verplichting om identiteitsdocumenten voor te leggen, kunnen we niet anders dan rekening houden met alle voorgelegde stukken en de hieruit voortvloeiende verwarring.

We kunnen dus niet anders dan deze aanvraag onontvankelijk verklaren daar het niet duidelijk is voor wie deze aanvraag werd ingediend: voor de persoon die verklaart te heten [A.P.], geboren op 15.09.1989 of voor de genaamde [A.O.], geboren op 10.03.1973.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 27.02.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er geenszins twijfel kan bestaan mbt de identiteit van verzoeker.

DVZ faalt er echter in het dossier van verzoeker grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken.

Artikel 9bis §1 bepaalt het volgende: (...)

Verzoeker is van mening dat hij volledig voldoet aan bovenstaande voorwaarden.

Dat verwerende partij in haar beslissing zelf erkent dat verzoeker vrijgesteld is van een verplichting om een identiteitsdocument neer te leggen.

Dat het bijgevolg onredelijk is van verwerende partij om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen!

Men stelt dat het niet duidelijk zou zijn voor wie de aanvraag werd ingediend, verzoeker of zijn broer.

Dit is echter flagrant onredelijk!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te beschouwen!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat DVZ de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart ondanks het feit dat verzoeker geen identiteitsstuk diende te voegen.

Er kan immers geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoeker!
Dat de raadsman van verzoeker inderdaad de materiele fout beging om de identiteitskaart van de broer van verzoeker te voegen.
Doch, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft dit niet tot gevolg dat er verwarring is mbt de identiteit van verzoeker!
Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker een broer heeft, [A.O.], die geboren is op 10.03.1973. Dat uit het administratief dossier van verzoeker en zijn verklaringen duidelijk blijkt dat dit de identiteitskaart van de broer van verzoeker betreft.
Dat verwerende partij bovendien zelf tot deze conclusie is gekomen!
Vervolgens stellen dat niet duidelijk is voor wie deze procedure is ingediend is flagrant onredelijk en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel!
Uit het verzoekschrift, het vermeldde OV-nr en de overige stukken die gevoegd werd, blijkt immers zeer duidelijk dat de aanvraag gebeurde voor [A.P.]!
Dat dit ook duidelijk blijkt uit het feit dat verwerende partij de bestreden beslissing aan [A.P.] laat betekenen, en niet aan [A.O.]!
Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet te rijmen valt met de acties van verwerende partij en dat dit een schending uitmaakt van het rechtzekerheidsbeginsel!
Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!
DVZ dient haar beslissing afdoende te motiveren! Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in het arrest nr: 17.987 van 29.10.2008: (...)
Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft. Indien verwerende partij van mening is dat de identiteit en nationaliteit van verzoeker onduidelijk zou zijn, dienen zij dit uitgebreid te motiveren.
Dat uit de bestreden beslissing bovendien niet blijkt dat er twijfel bestaat over de identiteit van verzoeker, bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden!
Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:
“Volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteldDe in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”
Uit het administratief dossier van verzoeker, blijken zijn identiteitsgegevens en zijn nationaliteit. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoeker niet grondig te onderzoeken!
Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:
“vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”
Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit en de nationaliteit van verzoeker vast te stellen zonder andere documenten te voegen.
Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker, ten onrechte onontvankelijk verklaarde!
Indien verwerende partij werkelijk twijfelde aan het feit of deze aanvraag voor verzoeker of zijn broer werd ingediend, had men op zijn minst de raadsman van verzoeker kunnen contacteren om duidelijkheid te bekomen.
Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt door in andere dossiers wel de kans te geven om het dossier aan te vullen (zie bijlage) en in dit dossier zonder meer een negatieve beslissing te nemen op basis van een onzorgvuldig onderzoek en veronderstellingen.
Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!
Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!
Indien men het dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren. Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.
DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!
Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!
Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom het langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.
Men mag verwachten dat men na een dergelijk langdurig en legaal verblijf en de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, men op zijn minst rekening houdt met het feit dat een aanvraag op basis van artikel 9 bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen.

Verzoeker is al ettelijke jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.
Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.
Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag ook hierom niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.
Dat men de aanvraag van verzoeker nooit ten gronde behandeld heeft noch de actuele situatie in het land van herkomst heeft onderzocht, maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Dit is onaanvaardbaar!
Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.
DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.
Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont.
Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.
Bijgevolg, Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.
Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)
Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.
Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker en hem dient te regulariseren.
Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.
Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.
De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.
Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd en voornamelijk legaal verbleven. !
Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont.
Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.
Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.
De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een motivering in feite bevat. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

2.4. In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat de asielprocedure nog lopende was op het moment van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging en dat verzoeker dus in principe is vrijgesteld van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen. De verwerende partij verklaart de aanvraag desondanks onontvankelijk omdat verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van een nationale identiteitskaart voegde, die niet de zijne is, maar die van zijn broer, dit gelet op de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn asielprocedure. De verwerende partij benadrukt dat ondanks het feit dat verzoeker is vrijgesteld van de verplichting om identiteitsdocumenten voor te leggen, ze niet anders kan dan rekening te houden met alle voorgelegde stukken en de hieruit voortvloeiende verwarring. Aangezien het niet duidelijk is voor wie de aanvraag werd ingediend, voor verzoeker of zijn broer, verklaart de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

2.6. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Onder het kopje *“2.3. Identiteitsdocument of vrijstelling ervan”* werd het volgende aangehaald, *“De asielprocedure van verzoeker is momenteel nog lopende, bijgevolg is hij vrijgesteld van de verplichting een identiteitsdocument te voegen. Desondanks wenst hij een kopie van zijn nationale identiteitskaart (en vertaling) in de bijlage te voegen. Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit of nationaliteit van verzoeker, bijgevolg is deze aanvraag ontvankelijk.”* Uit de vertaling van het bij de aanvraag gevoegde stuk blijkt dat het gaat om de nationale identiteitskaart van O.A., geboren op 10 maart 1973, daar waar verzoeker verklaart P.A. te heten en geboren te zijn op 15 september 1989.

2.7. Gelet op de deze gang van zaken en gelet op het gestelde in punt 2.4. kan de Raad het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig noch strijdig met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet of het

rechtszekerheidsbeginsel achten dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart. Er is geen duidelijkheid over de identiteit van verzoeker, namelijk O.A. of P.A. en deze verwarring heeft hij zelf gezaaid door bij zijn aanvraag zelf een identiteitsstuk te voegen van een andere persoon en eraan toe te voegen *“Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit of nationaliteit van verzoeker”*. In deze omstandigheden kan verzoeker niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij alsnog de aanvraag onontvankelijk verklaart om de reden dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een asielaanvraag lopende heeft.

2.8. Daar waar verzoeker zijn verontwaardiging uit over de bestreden beslissing en ervan overtuigd is dat deze beslissing onredelijk is, dat er geen twijfel bestaat over zijn identiteit en zijn nationaliteit, dat hij volledig voldoet aan de gestelde voorwaarden, dat de bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen, dat ze flagrant onredelijk is, dat de verwerende partij de intentie heeft de aanvraag niet correct te behandelen en dat deze *“ontvankelijk en gegronnd”* (sic) diende te worden verklaard, dient de Raad op te merken dat dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.9. Verzoeker houdt voor dat hij een materiële fout heeft begaan door een identiteitsdocument van zijn broer te voegen bij zijn aanvraag doch hij toont dit niet aan. Het betreft geen detail maar de identiteit van de aanvrager van een verblijfsmachtiging die duidelijk moet zijn, derwijze dat verzoeker er zich te dezen niet van kan afmaken door wat er gebeurd is te minimaliseren tot een materiële fout. De Raad ziet voorts niet in hoe het gegeven dat de verwerende partij tot de conclusie komt dat het gaat om verzoekers broer – dit op basis van verzoekers eigen verklaringen tijdens de asielprocedure – de bestreden beslissing onderuit kan halen. Immers heeft een asielzoeker de identiteit die hij verklaart te hebben en door het voegen van de identiteitskaart van O.A. is het niet meer duidelijk of verzoeker nu P.A. is die hij beweert te zijn of O.A. van wie hij heeft verklaard dat het zijn broer is. Dat andere stukken zoals het verzoekschrift, het vermelde OV-nummer en *“de overige stukken die gevoegd werd”* of andere stukken in het administratief dossier – die verzoeker niet nader preciseert – verzoeker betreffen en dat de verwerende partij de bestreden beslissing betekent aan verzoeker doen niet ter zake aangezien niet blijkt dat het andere stukken betreft dan stukken betreffende een persoon of gericht aan een persoon die verzoeker verklaart te zijn waardoor dit alles derhalve de onduidelijkheid niet wegneemt wie verzoeker is, P.A. of O.A.

2.10. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat er twijfel bestaat over de identiteit van verzoeker derwijze dat hij niet dienstig kan voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 193/2009 van Grondwettelijk Hof. Dit betrof immers een aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet daar waar verzoekers zaak een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. Het Hof stelde in dit arrest, *“Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naar gelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord.”* De Raad ziet niet in hoe deze kwestie relevant is voor verzoeker. Het door verzoeker ingeroepen arrest van de Raad is evenmin dienstig aangezien het een stuk betrof waarop alle gegevens van de betrokkene vermeld werden en door de verwerende partij niet werd verduidelijkt waarom dit stuk niet als een identiteitsdocument kan worden aanvaard. Het stuk waar het in deze betwisting om draait betreft een identiteitsdocument van een andere persoon dan de persoon die verzoeker verklaart te zijn.

2.11. Het komt verzoeker toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen en geen identiteitsstuk te voegen dat een andere persoon betreft dan de persoon die hij verklaart te zijn. Verzoeker kan deze zorgvuldigheidsplicht die ook voor hem geldt, niet afschuiven op de verwerende partij door de verwachting te koesteren dat zij contact diende op te nemen met verzoeker om duidelijkheid te bekomen over diens identiteit.

2.12. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een faxbericht van de verwerende partij gericht aan de raadvrouw van verzoeker aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op

grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij onleesbaar is over welke vreemdeling het faxbericht handelt. De Raad ziet niet in hoe dit stuk een schending van het gelijkheidsbeginsel aantoonst zoals verzoeker het poneert in zijn verzoekschrift. Verzoeker verwijst hierbij naar de bijlage bij het verzoekschrift maar verstrekt geen nadere toelichting. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

2.13. Verzoeker wijst vervolgens nog op de humanitaire redenen die zijn aanvraag kenmerken, zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie alhier en wijst tevens op buitengewone omstandigheden, maar dit betreft respectievelijk de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en een andere ontvankelijkheidsgrond die heden niet aan de orde zijn. De verwerende partij doet daarover geen uitspraak in de bestreden beslissing. Dit betoog is derhalve niet dienstig.

2.14. Verzoeker voert ten slotte nog een heel betoog over de terugkeer naar zijn land van herkomst dat door de verwerende partij niet zorgvuldig zou zijn onderzocht, maar verzoeker verkijkt zich erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en niet meer stelt dan dat de aanvraag onontvankelijk is wegens onduidelijkheid voor wie de aanvraag werd ingediend. Dit betoog is derhalve evenmin dienstig.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA